

Tôi Đi Tìm Thơ

Tôi không biết làm gì, chiều Thứ Bảy buồn hiu và rất lạnh. Đầu tháng Chạp, sắp tới Noel rồi, hèn gì.

Tôi mở laptop, đi dạo chơi. Gặp một câu chuyện, đọc, thấy lòng mình nhẹ tênh. Tôi quên đi cái lạnh. Tôi nhớ bạn bè. Tôi chỉ một mình thì nói với ai? Tôi nghĩ mình nên chép lại câu chuyện mình vừa đọc cũng là một cách hàn huyên. Tôi copy và paste câu chuyện đó dưới đây:

Một Vị Vua Đang Cưỡi Voi Đi Thăm Thú Vương Quốc Của Mình

Một vị vua đang cưỡi voi đi thăm thú vương quốc của mình. Đột nhiên ông ta dừng lại trước một cửa hàng ở trong chợ và nói với cận thần của mình: “Không biết tại sao, nhưng ta muốn treo cổ chủ cửa hàng này”.

Người cận thần bị sốc. Nhưng trước khi ông ta có thể hỏi rõ lý do tại sao thì nhà vua đã đi tiếp.

Hôm sau, người cận thần này tới cửa hàng hôm trước, ăn mặc như một người dân địa phương để tìm gặp chủ cửa hàng.

Ông ta gọi chuyện rồi hỏi xem tình hình buôn bán của cửa hàng ra sao. Chủ cửa hàng là một thương nhân buôn bán gỗ đàn hương, trả lời một cách buồn bã rằng anh ta hầu như chẳng có khách hàng nào.

Người ta cứ đến cửa hàng, ngửi mùi gỗ đàn hương rồi lại bỏ đi. Thậm chí họ còn khen ngợi chất lượng của gỗ đàn hương, nhưng hiếm khi mua thứ gì. Hy vọng duy nhất của anh ta là việc nhà vua sớm qua đời.

Có như thế thì người ta mới có nhu cầu mua thật nhiều gỗ đàn hương để phục vụ cho các công đoạn tang lễ. Và vì là người bán gỗ đàn hương duy nhất ở đây nên hẳn cái chết của nhà vua sẽ mang lại cơ hội làm giàu rất lớn cho anh ta.

Đến lúc này, vị quan cận thần mới hiểu lý do tại sao nhà vua dừng lại trước cửa hàng của ông ta và bày tỏ ý muốn giết người chủ cửa hàng. Có lẽ, ý nghĩ tiêu cực của người chủ cửa hàng, bằng một

cách siêu nhiên nào đó, đã tác động tới nhà vua, và rồi, khiến nhà vua cũng lại có ý nghĩ tiêu cực với anh ta như vậy.

Vị quan cận thần vốn là một người có trí tuệ thâm sâu, đã ngẫm nghĩ một hồi rồi mới đưa ra quyết định. Ông không nói cho người chủ cửa hàng biết mình là ai, cũng không tiết lộ ý muốn của nhà vua. Ngược lại, ông chỉ nói rằng mình muốn mua một ít gỗ đàn hương.

Nghe thấy vậy, người chủ cửa hàng vô cùng vui mừng. Anh ta gói ghém món hàng rồi giao cho vị quan cận thần.

Khi trở về cung điện, vị quan cận thần đi thẳng đến chỗ của nhà vua và nói rằng người thương nhân có một món quà cho bệ hạ. Nhà vua hết sức ngạc nhiên. Khi mở gói quà, nhà vua đã thấy vô cùng thích thú và ấn tượng trước màu vàng tinh tế của miếng gỗ và hương thơm kỳ diệu tuyệt vời của nó.

Đang trong tâm trạng vui vẻ, nhà vua ra lệnh thưởng cho người thương nhân vài đồng tiền vàng. Trong thâm tâm, ông thậm tự trách mình rằng đã có ý nghĩ xấu khi muốn giết anh ta.

Còn khi người bán hàng nhận được những đồng tiền vàng do nhà vua thưởng cho, anh ta cũng hết sức sửng sốt. Anh ta bắt đầu nhận ra nhà vua là một đấng quân vương hào phóng, tốt bụng và đã cứu anh ta thoát khỏi cảnh phá sản.

Anh ta cũng rất hối hận khi đã trót có ý nghĩ độc ác là mong cho nhà vua băng hà sớm chỉ để có thể bán được nhiều gỗ đàn hương.”

“Vậy Nghiệp là gì?”, Đức Phật hỏi lại các môn đồ sau khi kết thúc câu chuyện.

Nhiều người đã đưa ra các câu trả lời khác nhau, rằng đó là lời nói, là hành động, là cảm xúc của chúng ta.

Nhưng Đức Phật đã lắc đầu và nói rằng : “SUY NGHĨ của các người chính là Nghiệp đó”.

*

Tôi nhắm mắt lại. Rồi tôi mở mắt ra. Tôi không có suy nghĩ gì. Nhưng chắc chắn là lòng tôi vui vì chuyện đời xưa đúng là cổ tích. Nó không mới nên nó là ngày xưa. Nó có thể nằm trong túi ngực mình khi mình muốn tìm cái gì đó nằm trong lòng mình. Bạn bè chẳng? Bà con quyến thuộc chẳng? Một chỗ huyền ảo chẳng? Một khoảnh khắc im lặng chẳng? Tôi nghe nhớ nhớ mùi khói nhang. Có người nói khói hương. Tôi hiểu chữ hương như Quê Hương, Cổ Hương, Tha Hương, Hương Hoa Hoàng Lan, Hương Hoa Hồng Trắng, Hương Dạ Lý Hương...Còn nhang thì tôi không hiểu nhưng tôi biết. Ba Má tôi đều đặn thắp nhang bàn thờ Tổ Tiên ngày Rằm, Mồng Một. Cái mùi nhang thơm, có khi thật thơm vì nhang đất tiền, có khi không thơm nhưng rất quen thuộc như mùi khói nhà bếp. Mùi củi lửa, mùi cơm chín, mùi nồi cháo rau nấu cho heo ăn...Mùi thơm nồng nàn hay thoang thoảng thì gọi là Hương. Hương là cái mùi, Tôi lan man tìm hiểu ý nghĩa của hai chữ Quê Hương. Tôi nhớ nhà xưa chi lạ. Tôi nhớ cái mùi. À thì ra Quê Hương là cái mùi quê...

Cái mùi đó bây giờ tìm đâu ra? Tang điền biến vi thương hải, thương hải biến vi tang điền...Tôi rơi vào hai chữ Văn Hóa. Ô nó là cái vẻ biến hóa của làn khói thổi, của ánh nắng thổi, của làn sương thổi...Tôi nhớ những năm dài trong tù Cải Tạo, được học tập chủ nghĩa Cộng Sản thấy mình nhẹ hều vì mình chẳng có gì để cất dành, để lo cho ngày mai, tích cốc phòng cơ, tích y phòng hàn...Ngay cả nghĩ ngợi cũng không có vì "giáo viên" luôn luôn nhắc: "Tư Tưởng Chỉ Đạo Hành Động!". Họ cũng rất ngộ nghĩnh khi nhắc câu ca dao mà không ai không biết: "Sông sâu còn có thể dò, lòng người nham hiểm ai đo cho tường?", "ở đây, "cách mạng" đo được lòng các anh". Quá khứ giống như dòng sông trôi về một buổi hoàng hôn. Xưa rồi...Bếp lửa của ngôi nhà tuổi thơ tôi đã tàn rụi! Chiều nay, tự dưng tôi đọc được một câu chuyện hay hay, copy và paste, chia sẻ cùng bạn bè. Không cần biết bây giờ ai đâu, đi về đâu, ở đâu...

Tin báo mới đăng: Có một người bạn mua tặng cho một người bạn tờ vé số. Người được tặng tờ vé số...trúng một triệu dollars! Mình nghĩ tốt về ai đó, việc tốt đến. Mong hiếm hoi không cùng nghĩa với họa hoằn...

Tháng Chạp hàng năm Đà Lạt nắng ráo nhưng mà lạnh lắm. Tôi nhớ những vệ đường hoa quỳ rực rỡ. Tôi nhớ học trò quá đi, các em hay khoe với tôi: "Thầy ơi Hoa-Vệ-Đường đã nở!". Các em gọi hoa quỳ là Vệ-Đường-Hoa. Tôi thèm sao cái mùi của loài hoa sơn dã...Đi ngang cúi xuống hoa quỳ nở, ngẩng mặt không ngờ con bướm bay...

Trần Văn Lệ